

[Finansministeren.]

1968-69. Der foreslås derfor en ny udformning af skalaerne for såvel indkomstskatten som formueskatten. Når skattefradraget afskaffes, bliver naturligvis det skattepligtige indtægtsgrundlag højere. Det gør det muligt at gennemføre en væsentlig nedsættelse af de procenter, hvormed skatten beregnes.

Samtidig har man foreslået det særlige merindtægtsfradrag afskaffet, og de nuværende to statsskatteskalaer foreslås erstattet med en enkelt skala. Efter de gældende regler beregnes statsskatten ved hjælp af disse to skalaer, én for forsørgere og én for ikke-forsørgere, og der er i disse to skalaer henholdsvis 8 og 10 skattetrin. Efter lovforslaget skal skatten nu i alle tilfælde beregnes efter en enkelt skala, fælles for forsørgere og for ikke-forsørgere, en såkaldt enhedsskala med kun 4 trin. Der skal dog stadig være forskel mellem den skat, som en forsørger og en ikke-forsørger betaler af samme indkomst. Denne forskel tilvejebringes ved hjælp af personfradrag, der trækkes fra indkomsten, før skatten beregnes efter enhedsskalaen. Disse fradrag foreslås fastsat til 10.000 kr. for forsørgere og 5.000 kr. for ikke-forsørgere. De afløser de nuværende skattefri mindstebeløb, der er indarbejdet i de gældende skalaer, og som andrager 9.000 kr. for forsørgere og 4.500 kr. for ikke-forsørgere. Når man tager hensyn til, at skattefradraget og merindtægtsfradraget bortfalder, svarer de foreslåede personfradrag til de hidtidige skattefri mindstebeløb.

At skattefradragets afskaffelse gør det muligt at gennemføre en væsentlig nedsættelse af de procenter, hvormed statsskatten beregnes, ses af, at medens den nuværende forsørgerskala har en laveste sats på 21 pct. og en højeste på 105 pct., så er de tilsvarende procenter i den foreslåede skala kun 18 og 45. De nuværende høje procenter har jo navnlig betydning for beskatningen af merindtægter det første år, efter at indtægten er steget. Denne beskatning afbødes dog noget af det særlige merindtægtsfradrag. Ved en samlet vurdering af merindtægtsbeskatningen må man i øvrigt også tage folkepensionsbidraget og kommuneskatten i betragtning. Kommuneskatten varierer som bekendt fra kommune til kommune, men for en gennemsnitskommune vil skatte-

fradragets bortfald kunne føre til en nedsættelse af beskatningsprocenten fra ca. 17 til ca. 12.

Lægges procenterne for statsskat og kommuneskat og folkepensionsbidraget på 3 pct. sammen, fås de samlede marginalskatteprocenter, der efter de gældende regler bliver på 17-125 for forsørgere og på 17-130 for ikke-forsørgere. Efter lovforslaget bliver de i begge tilfælde på kun 12-60 pct.

De samlede virkninger af de nu foreslåede ændringer i førsteårsskatten af merindtægt er i bemærkningerne til lovforslaget belyst ved en række eksempler; dem kan jeg naturligvis ikke gennemgå her, men jeg kan nævne et par af dem. Ligger indtægten for forsørgere efter skattefradrag mellem 25.000 og 30.000 kr., vil førsteårsskatten af merindtægten, når der samtidig tages hensyn til det gældende merindtægtsfradrag, blive nedsat fra 68 pct. til 45 pct. Er indtægten efter skattefradrag over 400.000 kr., nedsættes merindtægtsskatten fra 93 til 60 pct. Drejer det sig om merindtægter, der er ud over den fastsatte grænse på de 10.000 kr., vil nedsættelsen af førsteårsskatten naturligvis blive endnu større.

Ophævelsen af skattefradragetsreglen bevirker desuden, at man undgår den ofte meget stærkt svingende beskatning af merindkomst, som vi har i det nuværende system. Efter lovforslaget er merindtægtsbeskatningen nemlig den samme i det første år, som den er efter en årrække. Efter de gældende regler beskattes merindtægt, som vi ved, som regel hårdere det første år, end beskatningen virker på længere sigt. Den forholdsvis høje merskat det første år medfører en stigning i skattefradraget i de to følgende år. Dette påvirker atter skatten for disse år og dermed skattefradraget i de følgende år osv. Virkningerne af ét års merindtægtsbeskatning vil på denne måde ofte give sig udslag i svingende skat og skattefradrag i de følgende 7-15 år. Resultatet afhænger naturligvis også af, hvorledes den enkelte skatteydners indtægtsforhold udvikler sig i disse år, og det nuværende system bliver derfor i mange tilfælde — det er vist ikke for stærkt sagt — særdeles uoverskueligt for den enkelte skatteyder.

Ofte benytter man så de såkaldte ligevægtsmarginalskatter som udtryk for, hvorledes merindtægter efter de gældende regler